

Tur til Fur - 2004

Af Henning Reichstein

Ingvar og co, en vestlig fraktion af Kajakbumserne, syntes at sidste års succes skulle gentages. Trods bedre vidende troppede jeg op med en mindre kold lungebetændelse. Herregud de der meteorologer havde kun meldt frisk til hård vind fra Herningegnen. Det hele ville jo også være overstået på to dage, og Fur er før blevet omsejlet, endda af mig, men da var jeg altså også rask.

Fredag aften mødtes vi alle hos Ingvar kl. 16. og fortsatte i formation til Hvalpsund. Den samlede trop bestod i sidste ende af fire personer, idet ret mange havde meldt fra. Paul, Ingvar, Robin og jeg pakkede kajaker i en håndvending, og efter at have skulet ud på de hvide toppe, bestemte vi os for at starte inde i lystbådehavnen, der var da lidt ro til at sætte i. Så skulle vi bare halvanden kilometer over på den anden side, hvor der formentlig var læ.

Det gik helt efter planen, og på to timer kom vi de tolv km. op og rundt om Junget Øre. Efter lidt diskussion om hvorvidt diverse love og regulativer gjaldt lige *her*, enedes vi om at slå lejr på en bådplads neden for et sommerhus hvor vi ikke regnede med at forstyrre beboernes hjerterytme væsentlig. Regnen kom, teltene blev sat op og vi lavede udendørs mad i nævnte rækkefølge. Da et ældre ægtepar stilede ret mod os, lagde jeg ansigtet i de rette folder og gik i gang med en længere udredning af vor hårde tur og behov for hvile og rekreation. Det var de nu ret ligeglade med, og ønskede os en god nat. Som kvittering brændte vi et af de enorme bål af, som enen er ved at være kendt for. Men

hyggeligt er det.

Natten gik godt, og det er rigtigt, der er nogle der snorker, men alle vågnede veludhvilede. Ingvard mener ikke der var grund til at spilde tid på vejrmeldinger. ”Det har de alligevel ingen forstand på!”

Vi andre smuglyttede, og det var nu ikke opmuntrende. Hård vind fra sydvest, stigende i løbet af dagen, og der var også noget om kulingvarsel for de nordlige egne. Vi besluttede os for at gå vest om Fur. Så var det værste stykke overstået. Det blev lidt af en tur. Fra færgeren og ned til det sydligste af Fur var vinden lige imod. Godt der ikke var længere. Derfra gik det bare nordpå i stadig stigende vindstyrke og bølgehøjde. Ikke noget med at holde pauser før vi var kommet rundt om nordvestpynten. Lige da vi rundede pynten, øgedes vinden kraftigt, formentlig på grund af de høje skrænter, så vi surfede uden om stenene til stor forundring for fossiljægere og lystfiskere på stranden. De gik jo i læ.

Sidste års lejrplads med shelter var vi oppe og se på, men ingen orkede at slæbe alt isenkrammet op over toppen af bakken, og desuden var shelteren besat af civilister på dagtur. De havde endda hunde med. Det er hvad men kan forvente, når man lægger en shelter ved en offentlig vej.

Altså, videre hen til bunden af Færker Odde. Her var en god plads at overnatte, og hvad der blev vigtigt, efter at havde skuet ud over de hvide toppe på Færker vig, man kunne køre ned og hente os. Der var bare lige det med at få koner, kærester og samlevere aktiveret og overtalt til at bruge søndag formiddag på så tvivlsom en glæde som at få deres mænd, kærester og så vider hjem før tiden. Selv kunne jeg være ligeglad med vejret. Jeg kunne blive et par dage og vente på godt vejr.

Efter lidt snak, fik jeg fik dem overtalt til at lytte til vejrmeldingen, som lovede aftagende og vestlig drejende vind. Diverse supportere blev sat på stand by, og vi lavede - Yes rigtig gættet - et kæmpebål på stranden. Den sidste gourmet er ikke død endnu, han er nok nærmere blevet medlem af Kajakbumserne. I hvert fald var det det noget af en menu der blev sat til livs, afsluttet af Ingvars berømte pandekager. Paul ville lige vise at han kunne vende en pandekage i luften, men glemte i farten at håndtaget på panden var hængslet, så pandekagen blev godt nok vendt, men op over håndledet. Det gav anledning til helt nye engelske gloser jeg ikke havde bidt mærke i før.

Og det regnede og det regnede. På et tidspunkt kom to kajakroere vestfra og gik ind et stykke før os. De var ikke særlig selskabelige, men fortælle dog, at de lige som os kom fra Hvalpsund, og var gået vest om Fur. De havde holdt frokost på vestkysten, og det var ikke en god ide. Især ikke da de ville ud igen. De var dyngvåde, kajakkerne halvt fulde af vand og de småfrøs da de nåede os.

Næste morgen, strålende sol. Vi besluttede at tage tidligt af sted for at komme over de åbne stykker inden vinden i løbet af dagen forventedes at øge. Der var lidt diskussion om hvad tidligt betød, men kl. 9 blev godkendt som tidligt. Definitiv afvarsling til damerne. Kl. otte drog de to fremmede af sted, og sørme, vi var på vandet kl. 9. Færker vig og stykket mellem Fur og Junget Øre blev klaret på et par timer med modvind, men ikke af de slemme. Solen skinnede og lige på den søndre side af Øret, var der læ og sol. Der blev blæst idylalarm med kaffe og kage. Det var med andre ord et af de skønne puds vejret spiller os, og som nok - en anden gang - får os til at ro ud i noget møgvejr. Der kunne vi godt have blevet resten af dagen, men vi manglede stadig stykket over til lystbådehavnen ved Hvalpsund.

Lige da vi var kommet over, kom der en vindbyge som piskede vandet til skum. Men hvad gjorde det, nu var vi ovre og havde ramt hullet i molen.

En afsluttende kop kaffe med wienerbrød og gode grin hos Ingvard, inden turen gik hjemad.

En rigtig mannetur på ca. 55 km.